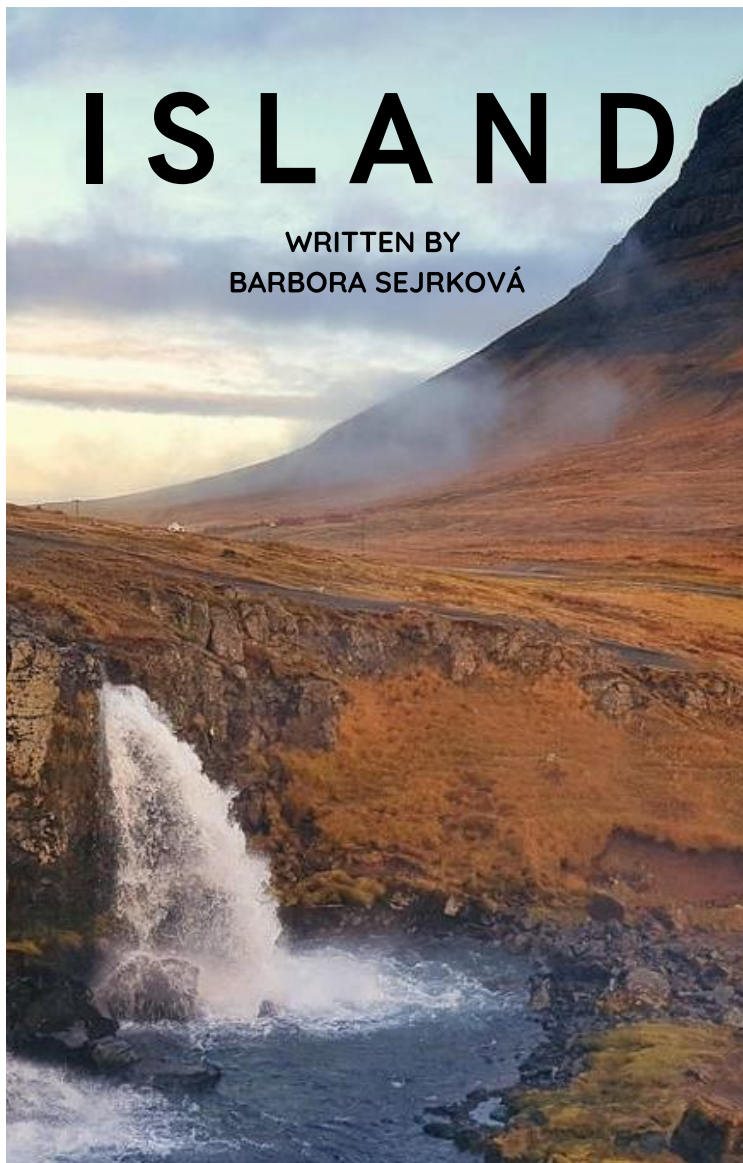


ISLAND

WRITTEN BY
BARBORA SEJRKOVÁ



ISLAND

Barbora S

ISLAND

Copyright © 2024 Barbora Sejrková

Všechna práva vyhrazena

*Věnováno kamarádovi,
jehož jeden z prvních sólo tripů do cizí země mě
inspiroval k napsání tohoto příběhu*

1. KAPITOLA

Kdyby se vás někdo zeptal, co nejvíce spontánního jste někdy udělali, jaká by byla vaše odpověď? Byl to třeba nějaký z adrenalinových sportů, nebo jste se například spontánně rozhodli navštívit přátele, které jste již dlouho neviděli?

Kdyby se někdo zeptal na tuhle otázku mě – co jsem ve svém životě dosud udělala nejvíc spontánně, odpověděla bych asi takto – odletěla jsme s jedním klukem, kterého jsem znala sotva měsíc, pracovat na Island na dva měsíce...

Ten kluk se jmenoval David. Seznámili jsme se na jedné akci, jež se konala na Moravě začátkem června. Na Island měl původně letět se svým bratrem, který nakonec ale nemohl. Přesto zaměstnavatel potřeboval ještě někoho na výpomoc, takže Dejv se pokusil obrátit se na mě. A já... souhlasila.

Byl večer před odletem na Island. Takhle daleko jsem nikdy neletěla, a hlavně už vůbec ne do severských zemí. V mém pokoji už bylo konečně celkem uklizeno, u skříně stál kufr a příruční batoh.

Kolem půl jedenácté, když jsem se pomalu chystala ke spánku, mi na mobilu cinkla nová notifikace.

David: „Letí nám to z Vídně. 21:30. Přijedu tam rovnou z toho festivalu, co je v Orlických horách.”

Já: „Počítám s tím. Dám vědět, až se budu blížit k Vídni.”

S tím jsem odložila mobil na stůl a šla spát.

Autobus vyjížděl brzy dopoledne, a když jsem se blížila k Vídni, bylo kolem páté. Dálnice už konečně byla volnější, příjezd na letiště jsme měli naplánovaný za 15 minut. Zmocnila se mi nervozita – ještě nikdy jsem nebyla ve Vídni a už vůbec ne na zdejším letišti.

Když jsem vystoupila z autobusu, začala ta sranda. Vyznat se na rušném a velkém letišti a najít Davida. Setkat jsme se měli u odbavovacích přepážek. Napsal mi, že se setkáme v letištní hale u letových tabulí – a že se už blíží.

Super, to fakt pomohlo. Jelikož jsem neměla ponětí kudy jít, chytila jsem se skupinky lidí a doufala, že mě nasměrují na místo, kde se máme setkat. Uklidnila jsem se, až když jsem zahlédla ty tabule s časy odletů. A u nich stál on.

Měl na sobě černé triko, šedivé tepláky a Niky tenisky. Hnědé husté vlasy měl trochu rozcuchané. A kufr měl ještě větší než já.

„Ahoj,” pozdravil mě s úsměvem a objal mě. Pak se podíval na tabuli. „Teď se jdeme odbavit. Tamhle jsou terminály, jsou už otevřené.”

Moc jsme toho spolu nenamluvili až do doby, než jsme prošli bezpečnostní kontrolou. Pak jsme si našli gate a pak už jen čekali, než nás pustí do letadla. Vzhledem k tomu, že jsme přišli k odbavení poměrně brzo a nebylo tam tolik lidí, zbývala nám cirka hodina a půl do odletu. Využila jsem pak toho, že jsme už gate našli, takže jsme se vydala se převléct do tepláků.

„Všechno v pohodě, Lucy?“ prohodil pak ke mně a otočil hlavu mým směrem.

„Jo, dobrý,“ přikývla jsem a mírně se usmála.

„Jedla jsi něco?“ zeptal se po chvílce.

„Jo, naposled někdy ve dvě. Od té doby ne.“

„A umíš německy?“

„Moc ne. Spíš jsem na základce a gymplu měla španělštinu. A angličtinu, samozřejmě.“

„No z vlastní zkušenosti vím, že prodavači tady moc nemluví anglicky, takže kdyby ti to nevadilo... půjdu s tebou.“

„Pojď, budu ráda.“

David se vyhoupl na nohy, vzal si svůj batoh a vydal se se mnou do jednoho obchodu s jídlem.

Blížilo se půl osmé, na letišti v tu dobu bylo poměrně dost lidí. Někteří z nich seděli u skel a hleděli ven, jiní si

povídali u jídla, no a pár lidí evidentně nestíhalo nastoupit do svého letadla – soudě podle toho, že do nás dva z party pěti lidí vrazili, div jsme všichni nespadli na zem.

* * *

V letadle jsme seděli vedle sebe. Tím, jak zapadalo Slunce, se nám naskytl hezký pohled na červánky. Fotky, které jsem pořídila, vypadaly skoro až kýčovitě – letiště, červánky a vzlétající letadlo v pozadí.

Po klasickém úvodním poučení o bezpečnosti jsme konečně vzlétli. Aniž bych nad tím nějak přemýšlela, stiskla jsem Davidovu ruku a začala se dívat před sebe.

„Hej, dobrý?“ zeptal se, zatímco jsme vzlétali. Nepatrně jsem přikývla a stále upínala zrak před sebe. Jeho ruku jsem pustila až po chvíli. Do té doby mi párkrát palcem přejel po hřbetu ruky, a nic neříkal. Zvedla jsem opěrku vedle sebe, abych využila volného místa.

Povídali jsme si spolu přes dvě hodiny, než jsme oba usnuli.

„Promiň,“ nabudil mě pak, když do mě drcl. Rozespale jsem zamžourala do tlumených světél a spatřila Dejva vedle sebe, jak sahá pro svůj batoh do kabinky nad našimi hlavami. „Je ti teplo? Nemám ti podat i ten tvůj batoh?“

„Jo, podej mi ho, prosím. Je tu celkem kosa,“ přikývla jsem a pak si vyndala ručník, který mi na cestách letadlem sloužil jako deka. Chtěla jsem zrovna vstát a projít se po

palubě sem a tam, abych se protáhla a zahřála, ale v tu ránu začaly hlásit, že se máme připoutat kvůli očekávaným turbulencím.

Nakonec se mi podařilo ještě usnout. Probudily mě hlasy z reproduktorů – tentokrát nám hlásili, že budeme brzy přistávat. Neochotně jsem otevřela oči a zjistila, že jsem měla hlavu opřenou o Dejvovo rameno. A on měl svou hlavu opřenou u tu mou. Oba jsme se probrali nastejno.

* * *

V Reykjavíku jsme měli 4 hodiny přestup, než nám letělo další letadlo – do Akureiry. To bylo naše cílové letiště. A pak se ještě nějak dostat do města, kde jsme byli ubytováni.

Digitální hodiny ukazovaly 6:15, venku už svítalo.

„Pěkná zima,“ procedil Dejv skrz zuby, když jsme seděli ještě v příletové hale, pak se zvedl a párkrát si zaskákal.

Letiště v tu dobu bylo tiché. Všiml si nás nějaký uklízeč letiště a přinesl nám kelímky s horkým čajem. Pak se na nás usmál a opět se začal věnovat své práci.

* * *

Do Akureiry jsme se dostali kolem jedenácté. Skoro ihned jsme zamířili k poměrně velké skupině lidí čekajících na svá zavazadla u pásů.

Jak šel čas, skupina řídla, Dejv dostal svůj kufr, až najednou... se po páse nevezl už žádný další kufr. Problém byl, že já ten svůj neměla. Ještě nikdy jsem takovou situaci nezažila, ale moje reakce těla byla téměř okamžitá – sevřel se mi žaludek a najednou jsem měla pocit, že v hale je méně vzduchu. Dejv si ihned všiml, že nejsem v pohodě.

„Hej, hej, podívej se na mě,“ promluvil na mě a zapřel se do mých ramen. „To bude dobrý, klid. Pomůžu ti, dobře? Už s tímhle mám zkušenosti, to zvládneme.“

Povzbudivě na mě mrkl a já se i přes nervozitu a zmatek musela aspoň trochu usmát. Vzala jsem si svůj příruční batoh a následovala ho, když se vydal k ceduli *INFORMACE*.

Překvapilo mě, jak skvěle umí anglicky. Já byla rozhozená a podle něj i bledá, takže jsem nebyla moc ve stavu s někým komunikovat komplikovanou angličtinou (což oba měli – jak Dejv, tak i zaměstnanec, který se nám věnoval). Nechápete mě špatně, měla jsem hodně dobrou angličtinu... ale v ten moment, jak tohle byla pro mě nová situace, jsem mile ráda přenechala komunikaci na kamarádovi.

„Zítra by tu ten kufr měl být. Teď ti půjčím aspoň svou mikinu, ať mi tu nezmrzneš a nenachladíš se,“ kývl ke mně Dejv, a i když bylo vidět, že i on je z dlouhé cesty unavený, neopouštěl ho pozitivní pohled, kterým na mě koukal.

Před malým letištěm jsme se setkali s klukem, který nás měl dovést na ubytování. Představil se mi jako Tomáš, ale říkat jsem mu měla zkráceně jen Tom. A co jsem tak pochopila z první interakce Dejva s Tomem, museli se ti dva znát určitě dost dlouho. To mi bylo jasné už od doby, co jsme nastoupili do auta a ti dva se začali něčemu hrozně smát.

„A co ty, Lucy? Máš taky řidičák?“ zeptal se mě pak Tom, když jsme pomalu vjížděli do centra města, ve kterém jsme měli teď bydlet.

„Jo, mám,“ odpověděla jsem nakonec a konečně se trochu pousmála. Tom působil mile, sympaticky. A byla s ním sranda. Zjistila jsem to během našeho rozhovoru, kdy jsme párkrát dostali skoro až záchvaty smíchu.

Bydleli jsme v jednom z řadových domů kus od přístavu. Tom odemkl hlavní vchodové dveře a vyběhl do druhého patra, kde se nacházely dvojce dveře naproti sobě.

„Tak pojd'te,“ pobídl nás a odemkl dveře napravo.

Vstoupili jsme do menší předsíně, za níž se táhl chodba do kuchyně a obýváku. Jedny dveře na chodbě vedly do koupelny a ty další dvojce pak do pokojů.

„Jsme v tomhle pokoji,“ řekl Tom a ukázal na dveře na levé straně. „Vy jste naproti.“

„My? My v jednom pokoji?“ podivil se Dejev dřív, než jsem já zmohla na stejnou otázku.

Ted' se divil naopak Tom. Přeměřil si nás pohledem a zmateně se zeptal: „A co bys chtěl? Abyste měli každý z vás oddělený pokoj? Já jsem taky se Sárrou v jednom pokoji.“

„Tak ale vy spolu chodíte... původně měl se mnou letět Maty, ale nakonec se mnou přiletěla Lucy. Ale tohle víte už dlouho dopředu... a já myslel že třeba se Sárrou budou v jednom pokoji a my ve druhém,“ namítl Dejv.

„Nezlob se, kámo, ale prostě my dva jsme takhle spolu a já navíc nemám náladu si přemísťovat věci z jednoho pokoje do druhého. Je to zbytečný.“

Tom nevypadal že by byl ochoten ustoupit a Dejv si jen unaveně odfrkl. Já byla upřímně trochu rozpačitá.

Když jsme pak vešli do pokoje, moje nervozita a rozpačitost celkem pominuly. Ten pokoj byl prostorný, studentsky vybavený, pokoj se dvěma postelemi, skříněmi a úložnými prostory. Jedna postel stála pod oknem, ta druhá podél stěny.

„Ve finále... to vypadá celkem dobře.“

Tom se vrátil s Dejvovo kufrem celkem rychle.

„Dámy první,“ zavtipkoval Dejv, když mě pak pouštěl do dveří, ted' našeho společného, pokoje. Zasmála jsem se a vešla s batohem. „Ta postel pod oknem je moje,“ zavolal na mě ještě za zády. Bylo mi jasné, že bude chtít tu pod

oknem. Nepatrně jsem přikývla, sundala si bundu a zamířila ke své posteli.

Když jsme si vybalili, konečně jsem poznala tu Sáru, o které byla řeč. Stála v kuchyni u plotny a něco míchala na pánvi. Dlouhé blond vlasy si stáhla do drdolu, na sobě měla triko s krátkým rukávem a černé legíny. Byla podobně vysoká jako já, avšak postavou jsme se lišily – já byla hubenější.

„Čau, Sáro,“ pozdravil ji Dejv a šel k ní.

„Jé, čau. Dlouho jsem se neviděli, konečně jste tu,“ přivítala ho a objala kolem ramene. Pak mě zhlédla. „A ty musíš být Veronika.“

„Ne, jsem Lucy.“

„Dejve, ty jsi ale pako,“ odtáhla se Sára a trochu se zasmála.

„Ne, ty jsi pako, Sáro. Já ti říkal Lucy, ne Veronika,“ oplatil jí to David. Sára ho obešla a popošla ke mně. „Já jsem Sára.“ S úsměvem jsme si podaly ruce.

U oběda jsem zjistila, že s tou Sárrou mám celkem dost společného.

Ke konci dne jsem se s Davidem ocitla v kuchyni v nedalekém větším penzionu pro turisty. A jak že jsme se tam dostali? Přes majitele bytu (Aida), který nám ho

pronajal – a rovnou nám nabídl dvě pracovní místa v tomto penzionu.

* * *

Směny v kuchyni nám začínaly v půl osmé ráno a občas končily v deset večer – pokud jsme měli celodenní. Což jsme ve finále často měli. A po týdnu práce jsme dostali tzv. day-off. Takže jsme ho se Sárrou a Dejvem využili na výlet do jednoho národního parku, který byl vzdálen od Akureyri 45 km.

„Budeš řídit?“ prohodila ke mně Sára, zatímco si ještě na bytě dělala dva culíky.

„Já ti nevím... dlouho jsem za volantem neseděla...“

„Ale neboj, to dáš. Jen se nelekni, Dejv občas hrozně rád kecá do řízení,“ podotkla Sára a podívala se na mě.

Nakonec jsem svolila. A když mě opustila prvotní nejistota, trochu jsem zrychlila. Slyšela jsem, jak si Dejv nahrává mluvené story na svůj IG... a protože mluvil celkem vtipně, zasmála jsem se.

„Nesměj se a řiď. Vezeš poklad,“ napomenul mě se smíchem a střelil po mě svýma hnědýma očima. Zasmáli jsme se nastejno a já se pak zase naplno věnovala řízení.

Do parku jsme dorazili po necelé hodině – vzhledem k nečekané objížděce, která nás čekala. Skoro nikdo v tom parku nebyl – asi protože venku byla mlha a jen 7 stupňů.

Po tom, co jsme si vylezli na malý kopec s výhledem na islandské jezírko, Dejv našel skálu udělanou do pravěkého stylu – a stejně jako můj brácha, i on si zahrál na opici. Uměla jsme si svého bratra tady živě představit, jak by se k Dejvovi přidal nebo dokonce začal dělat jako první tohle.

„Čemu se tak směješ?“ nechápal Dejv a rozpačitě se na mě podíval.

„Ále, jen jsi mi připomněl bráchu,“ pousmála jsem se pak se ještě jednou porozhlédla po malé jeskyni.

Jako poslední zastávkou dneška byla horká jezírka, z níž vycházela pára. Tam už bylo podstatně víc lidí. Když jsem odvrátila zrak od okolí, zrovna v tu chvíli mi Dejv do rukou dával svůj mobil a poprosil mě, ať ho natočím. Viděla jsem v jeho tváři, že je tím místem fascinovaný. A pak ještě pohodil rukama kolem sebe, aby ukázal kolem sebe.

Cesta zpátky byla o něco rychlejší a hlavně lehčí. I tak Dejv stihl usnout tvrdým spánkem, takže jsme pak v autě čekali dalších deset minut, dokud se nevzbudil.

„No vidíš, jak jsi to zvládla,“ usmála se na mě pak Sára a přátelsky se na mě podívala. Stejně jako můj nejlepší kámoš, co se chystal studovat v zahraničí. Musela jsem rychle zamrkat, abych zahнала slzy... jo, chyběl mi.

„Tak co? Dáme si ty asijské nudle?“ pokračovala Sára a ukázala k malému bistru kus od nás. Naštěstí se na mě nepodívala, takže jsem měla čas navíc se hodit zpátky do pohody.

„V pohodě?“ špitl najednou vedle mě Dejv a položil mi ruku na rameno. Trhla jsem sebou a otočila hlavu jeho směrem.

„Jo, v pohodě,“ usmála jsem se na něj a pak vyrazila za Sárou, která na nás netrpělivě čekala u dveří bistra.